

EVREI Capitolul 2 – p2

Mai întâi, Pavel a studiat Scripturile, astfel încât a putut face comparația ca să vadă dacă era adevărul sau nu. El a cunoscut Adevărul din Vechiul Testament, pentru că era un învățat al Vechiului Testament. Câți ați știut aceasta? Și cum am spus și azi-dimineață, el a fost foarte zguduit de moartea lui Ștefan. Cu siguranță a fost mișcat de ceva, pentru că în toate epistolele lui face referire la lucrul acesta:

„...eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sunt vrednic să port numele de apostol, fiindcă am prigonit Biserica lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 15.9). Dar Dumnezeu gândește altfel și ca urmare a făcut din Pavel unul din cei mai mari oameni ai aceluia timp.

„Priviți-l pe sfântul Pavel, marele apostol

Cu mantia lui strălucitoare și frumoasă.

O, cu siguranță vor fi niște strigăte

Când noi toți ne vom întâlni (în ziua aceea măreață când îl vom vedea primind cununa de martir, răsplata unui martir).

Nu demult, am stat și am citit cuvintele spuse de el:

*„...port semnele
Domnului Isus pe trupul meu.” (Galateni 6.17). „...m-am luptat
cu fiarele în Efes...” (1Corinteni
15.32).*

*„M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit
alergarea, am păzit credința.*

*De-acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-a
va da, în „ziua aceea”, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu
numai mie, ci și
tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.” (2 Timotei 4.7-8).*

O, cât îmi place aceasta! Doresc din toată inima să
fiu și eu din numărul acelora!

Noi obișnuiam să cântăm un cântec:

„Vrei tu să fii din numărul turmei Lui?

Fii fără pată, păzește-ți vederea,

*Căci El va veni din nou (Eu vreau să fiu unul din
ei).”*

Pavel merge mai departe și spune:

„De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de

lucrurile, pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele
(în engleză scrie: „...ca să nu ne scape”).”

Așa cum am văzut azi-dimineață:

„Căci, dacă Cuvântul vestit prin îngeri...” Ce am aflat că
sunt îngerii? Proroci. „Dumnezeu a vorbit în multe feluri...”

Haideți să ne întoarcem puțin la capitolul 1 din Evrei
și să citim versetul 1:

*„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin
proroci, în multe rânduri și în multe chipuri...”*

Apoi în capitolul 2.2
revine asupra ideii și spune:

**„Căci, dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a
dovedit nezguduit...”**

Ce este îngerul? Un mesager.

Deci dacă suntem unși, noi suntem mesagerii lui
Dumnezeu. Suntem mesagerii cerului pentru lume, ambasadorii
Lui străini și
călători pe aici. Noi nu suntem din lumea aceasta, ci așteptăm
Cetatea al cărei
Meșter și Ziditor este Dumnezeu; și nu ne punem nădejdea în
bogățiile acestei lumi,

pe care le fură hoții și le mănâncă moliile și rugina, fiindcă
comoara noastră
este în ceruri, unde Isus stă la dreapta măririi Sale.

O, cât este de minunat și de glorios să știu aceasta!

„Nădejdea noastră este zidită

Doar pe sângele lui Isus cel neprihănit.

Când tot ce este în jur, sufletul meu respinge

Căci El este toată nădejdea mea

Și eu stau pe Hristos, Stânca cea tare.

Toate celelalte sunt nisipuri mișcătoare,

Nisipuri mișcătoare.”

Eddie Perronett a scris acest cântec în vremea
prigoanei.

Deci, **„...dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a
dovedit nezguduit...”**Când mesagerul lui Dumnezeu a vestit
Cuvântul, a fost nezguduit.

„...și dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire,

cum vom scăpa noi...”

Fiți atenți! Dacă nu-L ascultăm pe Hristos care vorbește din ceruri: **„...cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire atât de mare...”**

Gândiți-vă numai: **„...care, după ce a fost vestită întâi de Domnul...”**

Hristos și-a început lucrarea, iar noi am văzut cu toții cât era de umil și de smerit. El n-a fost un teolog renumit și nici un mare predicator, ci a fost smerit, blând și bun. Glasul Lui nu s-a auzit până în stradă, dar Ioan a ieșit ca un leu care răcnea, pentru că el era predicator.

Isus nu a venit ca un leu care răcnește, ci Dumnezeu lucra prin El confirmând Cuvântul. Dumnezeu era în Hristos.

Petru a spus în ziua de rusalii: **„Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți.”**

Vedeți cât de bine a atins lucrurile? „După cum bine știți”.

Isus, la rândul Său le-a spus:

„Fățarnicilor, fața cerului știți s-o deosebiți, și semnele vremurilor nu le puteți deosebi? (Matei 16.3). Căci dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și ziua Mea.”

O, cum ar fi strigat în seara aceasta! Cum strigă Duhul Sfânt prin predicatorii Săi: „Ceasul este aproape!” Dar putem recunoaște timpul? Vedem bombele atomice și știm cine va lua locul lui Clark Gable sau cine va fi vicepreședinte. Ne interesează toate aceste lucruri, dar nu putem deosebi semnele timpului, deși suntem la sfârșit.

O, Doamne! Ne interesează ce va fi în următorul episod din „Ce face Susie?”, ce va face Arthur Godfrey și ce glume va spune data viitoare...

Da, noi care spunem că suntem creștini, ne umplem capul cu asemenea lucruri când s-ar cuveni să stăm în rugăciune și să cercetăm Biblia ca să recunoaștem semnele timpului în care trăim.

De ce sunt atât de slabe amvoanele de multe ori?
Pentru că nu aduc Adevărul Evangheliei. Nu uitați că va trebui

să dăm socoteală
de aceasta în zilele care vor veni. Noi nu trebuie să
nesocotim nimic. Cum vom
scăpa noi, cei din Tabernacolul Branham, care vedem semne și
minuni și puterea
învierii Lui, și totuși nesocotim glasul Domnului Isus și stăm
nepăsători față
de o mântuire atât de mare?

Priviți ce spune versetul 4:

„În timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor...” Fiți atenți ce
spune Cuvântul: ***„...cu semne,
puteri și felurite minuni...”***

O, nădăjduiesc că Dumnezeu va pune aceasta în inimile
voastre!

Ascultați-mă, pentru că eu sunt unul dintre păstorii
voștri împreună cu fratele Neville. Luați aminte, pentru că
Biblia spune: *„dacă
se ridică printre voi unul și spune asta și cealaltă și nu se
întâmplă, să nu-l
ascultați, pentru că nu Eu am vorbit.*

*Dar dacă vorbește în Numele Meu și ceea ce spune se
împlinește, atunci să-l ascultați (Amin!) pentru că Eu sunt cu
acel proroc sau predicator. Dacă ceea ce
spune se împlinește, să ascultați de el!”*

Prieteni, haideți să ascultăm de El, de Duhul Sfânt

care vorbește în mijlocul nostru și face tot felul de semne și minuni. Haideți să nu trecem peste ele ca peste niște lucruri obișnuite, ci să ne amintim că Acesta este Isus Hristos care este Același ieri, azi și în veci, confirmându-Și Cuvântul. Luați aminte și lăsați celelalte lucruri pe locul doi! Puneți-L pe Dumnezeu pe primul loc.

Poate spui: „Și înaintea copiilor mei?” Da! Înainte la toate! Dumnezeu este pe primul loc! Lăsați-L pe El să aibă întâietate în toate!

Într-o zi, Ilie se cobora de pe munte; el era un înger, mesagerul uns al lui Dumnezeu. Și în timp ce cobora, a întâlnit o femeie care aduna două lemne. Când a văzut-o, i-a zis:

„Du-te și fă mai întâi o turtă pentru mine și adu-mi și niște apă să beau.”

Femeia i-a răspuns:

„Viu este Domnul că nu am făină și untdelemn decât pentru o turtă. Pentru ea adun lemnele acestea două.”

În trecut, indienii puneau două lemne în cruce și le aprindeau la mijloc. Și femeia a spus:

„Voi coace o turtă pentru mine și pentru copilul meu, vom mânca, apoi vom muri.” Spunea aceasta pentru că fusese secetă timp de trei ani și jumătate și nu mai aveau nimic. Dar prorocul Ilie a privit-o și i-a zis:

„Fă-mi mai întâi mie.” Ce poruncă ciudată! Un bărbat să-i spună unei văduve care era pe punctul să moară de foame, să-l hrănească mai întâi pe el. dar ce i-a mai spus el? *„Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Făina din oală nu va scădea și untdelemnul din urcior nu se va împutina, până în ziua când va da Domnul ploaie pe fața pământului.”* (1Împărați 17.10-14).

Deci, întotdeauna mai întâi Dumnezeu.

Femeia a intrat în casă, a copt turta și i-a dat-o prorocului, apoi s-a întors în casă și a mai copt una și încă una și încă una.

Ea l-a pus pe Dumnezeu înaintea copilului ei. L-a pus pe Dumnezeu înainte de toate. A luat mai întâi Împărăția lui Dumnezeu.

Dumnezeu trebuie să aibă primul loc în inima ta, în viața ta; El trebuie să aibă primul loc în tot ce faci sau ce ești. Da, mai întâi de toate trebuie să fie Dumnezeu. El nu vrea locul doi; nu merită locul doi. El merită întotdeauna tot ce este mai bun din tot ce avem. Da, Dumnezeu merită toate lucrurile, binecuvântat să fie Numele Său sfânt.

„Dumnezeu întărea mărturia...” Vedeți? El a pus mărturie. **„...cu semne, puteri și felurite minuni și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa.”**

Nu după cum spun oamenii sau biserica, ci după voia lui Dumnezeu.

O, avem nevoie să căutăm voia lui Dumnezeu, nu favoarea vecinului, a copiilor, a soțului sau a soției. Faceți mai întâi voia lui Dumnezeu, iar celelalte: voia soției, voia copiilor, etc. vor cădea la fix. Puneți-L însă întotdeauna pe Dumnezeu pe primul loc!

Fiți atenți!

„În adevăr, nu unor îngeri a supus El lumea viitoare, despre care vorbim.”

El n-a pus lumea sub controlul marilor îngeri care slujesc în ceruri, Mihail, Gavril, nici a zecilor de mii și mii de îngeri, sau a sutelor de proroci care au fost pe pământ. El n-a spus niciodată: „Isaia, tu vei controla lumea!” Sigur că nu. El n-a supus lumea lui Ilie, nici lui Gavril sau vreunul duh slujitor.

Priviți ce spune Pavel care îl slăvea pe Hristos:

***„Ba încă cineva a făcut undeva următoarea mărturisire:
„Ce este omul ca să-Ți aduci aminte de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi?***

***L-ai făcut pentru puțină vreme mai pe jos de îngeri,
l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările
mâinilor Tale..”***

Dacă vreți să știți ce a spus David, puteți citi
Psalmul 8.4-6:

„Îmi zic: „Ce este omul, ca să Te gândești la el?

Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?

*L-ai făcut cu puțin mai pe jos decât Dumnezeu, și l-ai
încununat cu slavă și cinste.*

*I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale,
toate le-ai pus sub picioarele lui.”*

Cum a fost numit David aici? El a spus: *„Căci unul
din îngeri mărturisea (În Biblia română scrie: „...cineva a
făcut
următoarea mărturisire”)*. David, mesagerul lui Dumnezeu era un
înger al
Lui. Și acest înger a spus în Psalmi: *„L-ai făcut mai pe jos
de îngerii din
cer.”* Acest înger spunea că Dumnezeu L-a făcut mai pe jos
decât pe un

înger, ca El să-L poată încunună, să guste moartea și apoi să fie ridicat din nou; ca să poată să-L facă moștenitor peste toate lucrurile.

În Matei 28.18 citim următoarele. După ce a fost crucificat și a înviat a treia zi, El S-a întâlnit cu ucenicii și i-a însărcinat să meargă în toată lumea să propovăduiască Evanghelia la orice făptură. El spunea:

„Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” Ce era aceasta? Omul și Dumnezeu uniți. Logosul S-a făcut trup, a murit și a înviat din nou pentru neprihănirea noastră.

Dumnezeu Și-a schimbat locul de locuit, de pe un trup în inima Fiului Său Isus Hristos, să trăiască și să împărățească de-a pururi. Dumnezeu era în Hristos. El este locul de odihnă final al Duhului.

Duhul a stat odată într-un Tabernacol – voi știți aceasta – sub un cort. Solomon I-a zidit o casă: „Dar cum va locui Cel Preaînalt într-o casă făcută de mâini omenești; dar Mi-ai pregătit un trup.”

În Fapte 7, când le vorbea, Ștefan a spus că Moise I-a făcut un cort și a pus chivotul în el, dar Dumnezeu era pe tronul îndurării și nu a locuit acolo.

Atunci „*Tu Mi-ai pregătit un trup...*” Acesta era trupul lui Isus Hristos, făcut mai pe jos de îngeri, să guste moartea. El era Cel Preaînalt, Creatorul, Prințul păcii, Împăratul împăraților și Domnul Domnilor, Creatorul tuturor lucrurilor din Univers.

O, Dumnezeule! El a fost făcut mai pe jos decât creația Lui ca să-i poată răscumpăra pe oameni (pe cei fără adăpost, fără ajutor) și să le dea o casă în cer. El a lăsat slăvile cerului, a lăsat cel mai Presus Nume care putea fi rostit, iar când a venit pe pământ, oamenii I-au dat numele cel mai jalnic, numindu-L copil nelegitim. El S-a născut într-un grajd și a fost înfășat în niște cârpe luate de pe jugul unui bou, iar oamenii L-au numit Beelzebul, domnul diavolilor. A fost disprețuit, scuipat și batjocorit; a fost respins, S-a dus în locurile cele mai de jos și S-a oprit la cea mai decăzută prostituată.

Aceasta I-au făcut oamenii, dar Dumnezeu L-a înălțat atât de mult încât a trebuit să privească în jos ca să vadă cerul. Oamenii I-au dat scaunul cel mai de jos, locul cel mai disprețuit și numele cel mai josnic, dar Dumnezeu L-a înviat și I-a dat scaunul cel mai înalt și Numele cel mai înalt. Aceasta este diferența între ceea ce au făcut oamenii cu Fiul lui Dumnezeu și ceea ce a făcut Dumnezeu cu Fiul Său.

El S-a coborât pentru ca noi să putem fi ridicați; a devenit ca noi, pentru ca noi să putem deveni ca El, prin harul Său. El a venit la cel fără adăpost și a devenit El însuși fără adăpost, pentru ca noi să putem avea o casă. El a venit la cel bolnav, și El însuși S-a făcut bolnav, pentru ca noi să putem fi vindecați. El a venit la păcătos și S-a făcut El însuși păcat, pentru ca noi să fim salvați.

Nu-i de mirare că El este cine este astăzi, pentru că Dumnezeu L-a înălțat și I-a dat toată puterea din cer și de pe pământ.

El a venit pe pământ și imediat Steaua dimineții L-a anunțat că este Fiul lui Dumnezeu. El a zguduit toți diavolii cu care a intrat în contact. Binecuvântat să fie Numele Domnului. Diavolii tremurau, se înfiorau și cereau îndurare în prezența Lui. Da, domnilor. Tot iadul știa cine este El!

El a umblat umil; nu avea un loc unde să-Și pună capul pe timp de ploaie. Chiar și animalele pe care le-a creat aveau vizuini și păsările aveau cuiburi, dar Fiul omului nu avea un loc unde să-Și pună capul binecuvântat. Așa este.

El a devenit păcat, a devenit unul de jos și părăsit, dar dracii știau cine era, așa că Îi ziceau: „*De ce ai venit să ne chinuiești înainte de vreme?*” Vedeți? Predicatorii L-au numit

Beelzebul și
ghicitor, iar în timp ce ei făceau aceasta, dracii Îl numeau
Fiul Dumnezeului celui
viu și Îi cereau îndurare.

Cine suntem noi și ce însemnătate are slujba pe care o
ai? Ce însemnătate are căsuța ta? Dar mașina?

Fetelor drăguțe, ce însemnătate are felul în care
arătați acum? Voi, tinerilor cu părul lucios și umerii drepti,
într-o zi vă
veți încovoia pentru că veți îmbătrâni. Dar binecuvântat să
fie Domnul pentru
că aveți un suflet care a fost născut din nou și veți trăi de-
a pururi pentru
că El a devenit unul ca noi, pentru ca noi să putem deveni ca
El, prin harul
Său. Da, El S-a dus să pregătească un loc pentru noi.

O, noi ne gândim că trebuie să ne schimbăm garderoba
și credem că suntem cineva pentru că avem câteva alimente în
casă! Ce suntem
noi? Dumnezeu ne poate lua totul în câteva secunde. Chiar și
suflarea ne este
în mâinile Lui. Și iată că El este în mijlocul nostru ca să
vindece bolnavii și
să descopere lucruri ascunse, și de fiecare dată totul este
desăvârșit.

Este preocupat chiar și să aducă la viață un peștișor
mort. Ce este aceasta? IaHVeH în jurul
nostru; IaHVeH în noi, marele „Eu sunt.”

Când a murit, ei au crezut că L-au prins, pentru că a mers în iad. Când a părăsit pământul, în ziua când a fost crucificat, El S-a dus printre cei pierduți. Biblia spune că „S-a dus și a propovăduit duhurilor din închisoare, care fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe...” (1 Petru 3.19-20).

Când a murit și Duhul L-a părăsit, El a devenit din nou Logosul. Voi știți că Isus a spus: „Eu vin de la Dumnezeu și Mă întorc la Dumnezeu.”

În vechime, Dumnezeu era acel Stâlp de Foc care a călăuzit copiii lui Israel în pustie. Și când a murit, El a devenit din nou Lumină. Pavel L-a văzut și era o Lumină. Nici unul din cei care erau cu el, nu L-au văzut. Ei l-au văzut doar pe Pavel când a căzut de pe cal ca și cum ar fi fost lovit de ceva, dar el a văzut Lumina și a auzit glasul care-i vorbea din ea: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?”

„Cine ești Tu, Doamne?”

„Eu sunt Isus pe care-L prigonești. Ți-ar fi greu să dai cu piciorul într-un țepuș!”

Apoi s-a dus în Arabia și a studiat să vadă cine era
acea Lumină. Vedeți? Pavel s-a întors la Biblie să afle cine
era Lumina care i
se arătase. Apoi a scris epistola aceasta.

El este același IaHVeH; este aceeași Lumină care i-a
călăuzit pe copiii lui Israel în pustie. Când Petru era în
închisoare, El a
fost Lumina care a mers și l-a scos de acolo.

*„Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii și
lucrurile disprețuite... pentru ca nimeni să nu se laude
înaintea lui Dumnezeu.”* (1
Corinteni 1.28-29).

O, dacă ei nu s-ar uita la acest mesager neșcolat și și-ar da
seama că Mesajul este important
și nu mesagerul! El a venit din nou în mijlocul nostru în
forma unui Stâlp de
Foc și face aceleași semne și minuni, nimic nebiblic, ci stă
în totul pe
Biblie, ținând totul în supunere, adunându-și slavă și
arătându-și puterea.
Binecuvântat să fie Numele Său sfânt.

Poate credeți că sunt nebun, dar în sufletul meu este
odihna Lui veșnică.

Când a murit El, luna s-a întristat și soarele a apus
în mijlocul zilei, iar Biblia spune că S-a dus și a predicat
sufletelor din
închisoare care nu s-au pocăit în zilele lui Noe. Ce ziceți,

frate și soră,
după ce a murit, a încetat lucrarea Sa pământească? El a
lucrat și lucrează
încă și astăzi. Amin.

El a bătut la ușile celor pierduți (Așa spune Biblia)
și a mărturisit: „Eu sunt Sămânța femeii; Eu sunt Acela despre
care a vorbit
Adam; Eu sunt Acela despre care spunea Enoh că va veni cu
zecile de mii de
îngeri. Eu sunt Fiul Dumnezeului celui viu și vă spun că voi
ați păcătuit în
ziua îndurării. Dar îngerii Enoh, Noe și ceilalți, au prorocit
că trebuie să
vin și să împlinesc fiecare Cuvânt din Biblia lui Dumnezeu. Eu
sunt aici, pe
tărâmul celor pierduți, ca mărturie că tot ce s-a spus este
adevărat!” Și le-a
predicat.

El S-a dus drept în fundul iadului și a bătut la
porțile lui, iar diavolul a deschis și a zis: „Acum Te-am
prins!” Dar El i-a
smuls cheile de la brâu și i-a zis: „Diavole, multă vreme ai
fost un înșelător
(Vom ajunge imediat acolo) și ai crezut că deții stăpânirea,
dar am venit să
preiau comanda!” Spunând aceasta, i-a luat cheile, l-a împins
înapoi și a
închis poarta. Apoi S-a dus și i-a luat cu Sine pe Avraam,
Isaac, Iacov și pe
toți ceilalți sfinți, iar a treia zi când a înviat, toți au
înviat împreună cu
El. O, aleluia!

Nu-i de mirare că poetul a spus:

„Trăind, El m-a iubit,

Murind, El m-a salvat

Îngropat, El mi-a luat păcatele,

Înviind, el mi-a dat neprihănirea pe veci.

Cândva, El va veni, o, zi glorioasă!”

Binecuvântată să fie legătura care leagă inimile noastre în dragostea părtășiei, în dragostea lui Dumnezeu. Dar nu s-a terminat totul când a înviat El, pentru că mai avea ceva de făcut.

Biblia spune că El S-a suit în cer și a dat daruri oamenilor. Pământul era acoperit de întuneric, tristețe și moarte. Rugăciunile nu se puteau duce în sus, deoarece Legământul nu era încă făcut, dar El a venit, a rupt acea perdea și a deschis calea. A rupt perdeaua către boală; a rupt perdeaua către păcat și îngrijorări; El a rupt orice perdea și a făcut cale pentru călătorii care merg pe calea Împăratului.

În urma Lui veneau sfinții Vechiului Testament:

Avraam, Isaac și Iacov. Ei au mers drept în cerul cerurilor.
Și pe când erau
încă destul de departe de cetate, îl văd pe Avraam ridicând
ochii în sus și
zicând: „Aceasta este cetatea pe care am așteptat s-o văd!
Veniți Isaac și
Iacov. Noi am fost străini și călători pe pământ, dar aceasta
este Cetatea pe
care am așteptat-o tot timpul.”

Biblia spune că ei au strigat: *„Porți, ridicați-vă
capetele; ridicați-vă, porți veșnice, ca să intre Împăratul
slavei!”* (Psalmul
24.7). Și îngerii din spatele acelor porți au răspuns:

„Cine este acest împărat al slavei?”

Și îngerii ceilalți, prorocii au zis: *„Domnul cel
tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte.”* (v. 8).

Atunci a apăsat „butonul” și marile porți s-au dat la
o parte, iar pe mijlocul drumului a venit Biruitorul
triumfător cu sfinții
Vechiului Testament în urma Lui, S-a așezat pe tron și a spus:
*„Iată-i, Tată,
sunt ai Tăi!”*

Și El I-a răspuns: *„Vino și așează-Te aici, până voi
face pe toți vrăjmașii Tăi așternutul picioarelor Tale. Dacă
citim, vom găsi
acest lucru în Scriptură.”*

Să citim mai departe:

„...toate le-ai supus sub picioarele Lui.”

În adevăr, dacă I-a supus toate, nu I-a lăsat nimic nesupus. Totuși, acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse.

Dar pe Acela, care a fost făcut „pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii”, adică pe Isus, Îl vedem „încununat cu slavă și cu cinste”, din pricina morții pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți.”

De ce a fost făcut mai prejos de îngeri? Ca să poată gusta moartea. El trebuia să moară.

Fiți atenți prieteni și nu uitați aceasta! În timp ce Isus urca dealul, moartea bâzâia în jurul capului Său.

Haideți să privim tabloul Ierusalimului de acum 2000 de ani. Cum L-ați putea respinge? Deodată se aude ceva venind pe stradă. Ce este? O bubuitură... Este vechea cruce aspră, ieșind de pe porțile orașului și lovindu-se de pietrele drumului. Acele pietre sunt încă acolo... Văd sângele picurând pe drum. De unde? Dintr-un Om care nu a făcut nimic rău, ci numai bine. Dar oamenii erau orbi. Ei nu L-au cunoscut; nu L-au

recunoscut.

Tu spui: „Cum erau orbi, doar vedeau!” Așa este, dar tu poți avea vedere și să fii totuși orb. Credeți aceasta? Așa spune Biblia.

Vă amintiți că Elisei a mers la Dotan? Acolo, el i-a lovit pe sirieni cu orbire, apoi le-a zis: „Urmați-mă!” Vedeți? Ei erau orbi față de el. Și oamenii sunt orbi și în seara aceasta.

Cineva care nu credea în vindecarea divină, mi-a spus odată: „Lovește-mă cu orbire!” Aceasta s-a întâmplat acasă la fratele Wright.

Și a adăugat: „Pavel l-a lovit odată pe un om cu orbire. Lovește-mă și tu pe mine și voi crede.” Dar eu i-am răspuns:

Prietene, a făcut-o deja diavolul. Tu ești orb!”

Atunci el a zis: „Vindecă fetița aceasta și te voi crede!”

„Mântuiește și tu păcătosul acela și te voi crede!”

„Păi trebuie să creadă”, a zis el

„Același lucru este valabil și în cazul vindecării. Totul trebuie să vină prin harul suveran al lui Dumnezeu.”

Diavolul, dumnezeul acestei lumi, a orbit ochii oamenilor, de aceea Biblia spune că „*au ochi dar nu pot să vadă.*”

Și iată-L trăgându-Și picioarele însângerate pe drum. Albina morții bâzâia în jurul Său: „Încă puțin și Te voi avea!” El devenea tot mai slab și Îi era sete...

Odată am fost împușcat și zăceam în câmp în timp ce sângele curgea din mine. Am strigat după apă, iar prietenul meu și-a luat șapca, a alergat și a cufundat-o într-o apă stătută și plină de gănganii și mormoloci. Când s-a întors, am deschis gura și el a stors șapca de apa aceea. Sângele curgea din mine ca un izvor și îmi era sete...

Deci știu ce trebuie să fi simțit Domnul meu după ce a sângerat de la 9.00 dimineața până la 3.00 după-amiaza. Pot vedea cum la început haina Lui avea doar câteva pete de sânge, dar ele au devenit tot mai mari. Sângele s-a scurs în jos, prelingându-se pe picioare în timp ce mergea. Acela era sângele lui Emanuel. O, pământul nu era vrednic de El!

În timp ce urca dealul, „albina” se învârtea în jurul Lui bâzâind. Și ce a făcut? În final L-a înțepat. Dar oricine știe, fraților, că dacă o albină își înfige acul undeva, s-a terminat cu ea. Nu va mai putea înțepa niciodată pentru că acul rămâne acolo.

Acesta-i motivul pentru care Dumnezeu a trebuit să Se facă trup. El a luat acul morții în trupul Său, lăsând-o fără nici o putere.

Binecuvântat să fie Numele Domnului. Moartea poate bâzâi cât vrea, dar nu ne mai poate face nimic.

Când Pavel a simțit bâzâitul ei în apropiere, i-a zis: „Moarte, unde îți este boldul?” El putea arăta spre Calvar unde a fost lăsat trupul lui Emanuel.

„Unde îți este biruința, moarte?... Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos.” (1 Corinteni 15.55,57).

„Dar pe Acela, care a fost făcut „pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii”, adică pe Isus, Îl vedem „încununat cu slavă și cu cinste”; din pricina morții, pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți.

Se cuvenea, în adevăr, ca Cel pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor.

Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească „frați”. (Evrei 2.9-11).

Vedeți? Ascultați ce spune în următoarele versete:

„...când zice: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei; Îți voi cânta lauda prin mijlocul adunării.”

Și iarăși: „Îmi voi pune încrederea în El.” Și în alt loc: „Iată-Mă, Eu și copiii, pe care Mi i-a dat Dumnezeu!”

Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul,

Și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor.”

Oamenii s-au temut întotdeauna de moarte, dar Hristos a devenit păcat; S-a făcut unul de jos ca să ia moartea asupra SA. Și nu-I este rușine să Se numească Fratele nostru, pentru că a fost ispitit la fel ca noi. Ca să poată fi Mijlocitorul potrivit, a îndurat aceleași ispите ca și noi; și a luat locul nostru știind că nici unul dintre noi nu ar fi putut să facă aceasta.

Deci vedeți, frați și surori, totul este har! Nu este ceea ce faceți voi, ci este ceea ce a făcut deja El pentru voi. Adevărul este

că voi nu ați făcut nimic ca să meritați mântuirea; ea este un dar. Hristos S-a făcut păcat pentru ca voi să deveniți neprihăniți. Și El este Căpetenia mântuirii voastre, pentru că a suferit exact cum suferim noi. El a fost ispitit exact ca noi și nu Ii este rușine să fie numit Fratele nostru, fiindcă știe prin ce trebuie să trecem. O, binecuvântat să fie Numele Lui!

„Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam.”

O, Doamne, El nu a devenit un înger, ci a devenit Sămânța lui Avraam. Și noi, fiind morți în Hristos, am fost făcuți sămânța lui Avraam și moștenitori prin făgăduință.

Vedeți, El nu a luat chipul unui înger, nu a devenit înger, ci a devenit Om. A devenit Sămânța lui Avraam și a luat boldul morții în trupul Lui, ca să ne împăce cu Dumnezeu, iar acum stă ca Mijlocitor pentru noi. O, Doamne! Cum am putea să-L respingem, prieteni?

Ascultați mai departe:

„Prin urmare, a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele

norodului."

Vedeți, între om și Dumnezeu era o despărțire. Au fost trimiși îngerii, prorocii, dar ei n-au putut lua locul nostru pentru că trebuiau să se roage pentru ei înșiși. Nu au putut lua locul nici unui om.

Atunci El a trimis Legea, dar Legea a fost ca un polițist care ne aruncă la închisoare. Ea nu ne-a putut scoate afară. El a trimis Legea și prorocii, a trimis ce-i drept, dar ei n-au putut face un legământ. Atunci a venit jos El însuși și a devenit Unul dintre noi. O, Doamne!

Aș vrea să avem mai mult timp ca să vă duc la Legea răscumpărării, dar nu se poate acum. Totuși dacă priviți frumosul tablou al lui Rut și Naomi, aveți tabloul răscumpărării noastre.

Bărbatul care urma să-i răscumpere pe cei pierduți și căzuți, trebuia să fie rudă. Acesta este motivul pentru care Boaz trebuia să fie rudă cu Naomi ca s-o poată lua pe Rut. Și trebuia să fie vrednic să facă aceasta. Trebuia să fie în stare să facă răscumpărarea. Astfel, el s-a dus la poarta cetății și a făcut o mărturie publică că a răscumpărat-o pe Naomi și tot ce-i aparținea ei. Dar vedeți? Prima condiție ca s-o poată răscumpăra era să fie înrudiți.

Acesta este motivul pentru care Hristos, Dumnezeu, trebuia să fie înrudit cu noi. Astfel, El a venit jos, a devenit Om și a suferit ispita. Oamenii au râs de El, L-au batjocorit, L-au prigonit, L-au ignorat și L-au numit Beelzebul, dar El a mers înainte și la sfârșit a suferit moartea prin pedeapsa capitală.

Vedeți? El trebuia să fie înrudit cu noi; trebuia să fie acuzat pe nedrept, pentru că și voi sunteți acuzați pe nedrept. El a trebuit să poarte boala, pentru că și voi sunteți bolnavi. El a trebuit să poarte păcatul, pentru că erau păcatele noastre.

Dar singura posibilitate de a deveni Răscumpărătorul nostru era să fie înrudit cu noi. Și a făcut aceasta luând forma trupului păcătos și devenind unul dintre noi. În acel trup, El a plătit prețul și ne-a răscumpărat aducându-ne înapoi în părtășie cu Dumnezeu. O, ce Mântuitor! Cuvintele noastre nu pot exprima aceasta.

„Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.”
(v.18).

Acesta-i motivul pentru care El este atât de simțitor cu voi, care aveți suișuri și coborâșuri, și ispitele vi se par atât de mari încât nu puteți rezista în fața lor. El

știe cum să simtă cu voi și stă acolo ca să mijlocească; stă
acolo pentru că vă
iubește. Și chiar dacă mergeți strâmb, nu poate să vă
părăsească, ci vine după
voi și bate la ușa inimii voastre. El va face aceasta cât timp
sunteți muritori
și trăiți pe acest pământ; și v-a răscumpărat pentru că v-a
iubit.

Poeții, autorii și oameni de toate felurile au
încercat să exprime Dragostea lui Dumnezeu, dar nici unii
dintre ei nu au avut
suficiente cuvinte pentru aceasta. Unul dintre ei a spus:

„O, dragostea lui Dumnezeu,

Cât de bogată și pură,

Nemăsurată și puternică

Și va dăinui veșnic.”

Sfinții în ceruri vor cânta.

Dacă oceanul ar fi cerneală

Și orice băț din jur o pană

Și orice om să fie un scrib

Să scrie despre dragostea lui Dumnezeu,

N-ar putea seca oceanul.”

Nu veți înțelege niciodată. Nu este cale de înțelegere a marelui sacrificiu pe care L-a făcut Dumnezeu venind jos ca să ne răscumpere.

Apoi S-a dus înapoi și a spus: „Nu vă voi lăsa singuri. Voi veni înapoi și voi fi cu voi, chiar în voi, până la sfârșit.”

Și iată-ne astăzi, trăind la sfârșitul timpului, cu același Isus, cu aceleași lucruri, aceleași semne și minuni, aceeași mântuire, același

Duh, aceeași Evanghelie, același Cuvânt, aceleași manifestări.

Se cuvine să nu

nesocotim această mântuire atât de mare, pentru că într-o zi va trebui să dăm

socoteală pentru ceea ce am făcut cu Fiul lui Dumnezeu.

El este în mâinile noastre, niște păcătoși și

decăzuți. Ce veți face cu El? Poate spui: „Păi, am să-L pun deoparte...” Să nu faceți aceasta! Nu

uita că dacă ești păcătos, nu poți pleca de aici în aceeași stare. Nu se poate.

Într-o noapte, și Pilat a încercat să facă aceasta.

Astfel, a cerut apă să-și spele mâinile și a spus: „Eu nu am nimic cu Omul

acesta. Este ca și cum nu l-am văzut niciodată. Nu am auzit Evanghelia și nu vreau să am nici o legătură cu toate acestea.” A putut să-și spele mâinile? Nu a putut.

Și știți ce s-a întâmplat în final cu el? Și-a pierdut mințile. Undeva în Elveția este o legendă cu privire la un iaz cu apă unde oamenii vin în fiecare an în timpul crucificării. Se spune că acolo s-a sinucis Pilat. Și în fiecare an, în aceeași vreme, apa albastră a iazului crește, arătând că Dumnezeu a respins gestul lui de a se spăla pe mâini. Apa nu poate spăla sângele lui Isus de pe mâinile sau sufletele voastre! Este un singur mod de a face aceasta: să-L acceptați ca Mântuitor personal și să vă împăcați cu Dumnezeu.

Haideți să ne rugăm.

Tată ceresc, Îți mulțumim pentru Cuvântul din seara aceasta, deoarece *„credința vine în urma auzirii Cuvântului.”* Îți mulțumim pentru Isus.

Cum este posibil să stăm nepăsători când vedem semnele și minunile din aceste zile în care trăim? Dumnezeule, deschide ochii oamenilor din acest Tabernacol, ca să poată vedea și înțelege că trăim în ceasul din

urmă; că nu mai aveam prea mult timp aici și va trebui să ne întâlnim cu Isus.
Ajută-i să vadă că vom fi considerați vânzători, pentru că nu vom avea nici o scuză.

Când ai dat acea vedenie puternică cu privire la bărbatul acela care a venit dintr-o țară îndepărtată, fără nici o umbră de îndoială în suflet, picioarele i s-au întărit, s-a ridicat din scaunul cu rotile și a primit și vederea. Imediat, el s-a ridicat și a început să alerge prin clădire bucurându-se și lăudându-L pe Dumnezeu. Aceasta dovedește că Dumnezeu este încă în stare să ridice din aceste pietre copii ai lui Avraam.

Când a fost pe pământ, Isus a spus: *„Fiul nu face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând...”* (Ioan 5.19).

Orbul s-a ținut de El, zicând: *„Ai milă de mine!”* iar Isus s-a atins de ochii lui și i-a spus: *„Facă-se după credința ta!”*

Doamne, noi Îl vedem pe Isus. Nu vedem toate lucrurile, dar Îl vedem pe Isus care a făcut promisiunea; Îl vedem cu noi. Nu Îl vedem pe Isus în mormânt, nici acum două sute de ani, ci Îl vedem pe Isus care este cu noi în seara aceasta. Îl vedem descoperindu-Se în toată puterea,

cu semne și minuni.

Dumnezeule, ajută-ne să nu nesocotim această mare
mântuire, ci s-o îmbrățișăm, s-o acceptăm, să fim respectuoși
și să trăim prin
El până în ziua când va veni să ne ducă acasă. Dă-ne aceasta,
Doamne, pentru că
Te rugăm în Numele Lui.

În timp ce stăm cu capetele plecate, aș vrea să știu
dacă în sală este cineva care vrea să spună în prezența divină
a Duhului Sfânt:
„Frate Branham, sunt convins că am greșit, de aceea îmi ridic
mâna spre El și
cer îndurare. Ai milă de mine, Dumnezeule, pentru că sunt
greșit.”

Vreți să faceți aceasta? Peste câteva minute va urma
un botez. Dacă aș fi păcătos, m-aș pocăi. Cum ai putea
respinge dragostea Celui
ce a murit? Dumnezeul cel sfânt al cerurilor a devenit un om
păcătos, dar nu
pentru că a păcătit, ci pentru că a luat asupra Sa păcatele
voastre și le-a
purtat la Calvar, iar voi nu vreți să acceptați iertarea Lui.
Nu vreți s-o
faceți în seara aceasta?

Spuneți în timp ce stați cu capetele plecate:

„Amintește-mă, frate Branham, căci îmi ridic mâinile
spre Hristos și Îl rog să aibă milă de mine. Eu sunt greșit,

dar vreau să fiu
împăcat cu Dumnezeu.”

Vreți să ridicați mâna? Dacă toți sunt creștini, este
în ordine.

Să ne rugăm.

Tată, Îți mulțumim că toți cei prezenți aici sunt
creștini și au mărturisit aceasta rămânând liniștiți că
păcatele lor sunt sub
sânge. Îți sunt recunoscător pentru aceasta, și Te rog să-i
binecuvântezi.

O, sunt atât de bucuros pentru că au găsit împăcarea
prin jertfa de sânge, prin auzirea Cuvântului, prin spălarea
cu apa Cuvântului
care ne curăță și ne duce în locul marelui, unde cel mai decăzut
păcătos este
făcut alb ca zăpada! Petele de păcat au fost spălate și noi
suntem făpturi noi
în Hristos. O, cât Îți mulțumim pentru aceasta!

Urmează un serviciu de botez. Am înțeles că tânăra de
aici se va boteza în Numele Domnului ei.

O, Tată ceresc, Te rugăm s-o binecuvântezi pe această
femeie tânără. Gândul mă duce cu câteva zile în urmă, când am
venit în
Henriville și am văzut-o pe fata aceasta
drăguță umblând pe străzi. În seara aceasta ea este o doamnă;

este mamă și Te-a
acceptat ca Mântuitor personal. Doamne Dumnezeule, viața ei a
fost grea, dar
acum cerul îi este asigurat, iar noi suntem plini de bucurie
pentru aceasta.

Te rugăm s-o binecuvântezi pe femeia aceasta tânără,
iar când va fi botezată cu apă, îngăduie să fie umplut de
Duhul lui Dumnezeu.

Îndură-Te, Doamne, și fie ca sufletul ei să ajungă în cer. Dă-
ne aceasta pentru
slava Ta, căci Te rugăm în Numele lui Isus. Amin...

...Aș vrea să citesc din Fapte 2, unde Petru a vorbit în
ziua de rusalii despre primul botez care a fost făcut în
biserica creștină. El
i-a mustrat pe fariseii orbi, că nu L-au recunoscut pe Fiul
lui Dumnezeu, și
le-a spus cum Dumnezeu L-a înviat și a dovedit lucrările Lui
prin semne și
minuni. Ascultați cum Îl slăvea el pe Isus.

Orice duh creștin Îl slăvește pe Isus, dar nu numai cu
buzele, ci și cu viața. Dar dacă buzele voastre spun un lucru,
iar viața
voastră mărturisește altceva, știți ce este aceasta?
Fățarnicie! O, Doamne, mai
bine să fiu un necredincios decât un fățarnic!

Dacă mărturisești pentru Isus și spui că El este
Mântuitorul, oamenii așteaptă ceva de la tine: așteaptă să
trăiești așa cum
trebuie să trăiască un creștin. Noi am vorbit despre aceasta,

azi-dimineată.

Dacă va fi cu voia Domnului, mâine seară sau miercuri, vom lua capitolul 3 din cartea Evreilor, care este un capitol minunat. Să veniți miercuri seara. Vă place această învățătură de școală duminicală?

Vă mulțumesc mult. Este foarte bine. Acum aș vrea să citesc din Fapte 2.32-35:

„Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui.

Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți.

Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: „Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea.

Până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.”

Când a spus acele cuvinte, David nu se putea sui în cer pentru că era sub sângele taurilor, țapilor și vitelor. Dar acum, se putea ridica pentru că era sub sângele Domnului Isus.

Ascultați mai departe:

„Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi.”

Ce ziceți de aceasta? El este a treia persoană a trinității sau este plinătatea dumnezeirii? *„În El locuia trupește toată plinătatea dumnezeirii.”* (Coloseni 2.9).

Nu există trei dumnezei: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt. Așa ceva nu scrie nicăieri în Scriptură și niciodată nu s-a poruncit să se facă un botez în Numele Tatălui și în Numele Fiului și în Numele Duhului Sfânt. Acesta este un crez catolic și nu este pentru biserica protestantă. Arătați-mi un singur loc în Biblie unde scrie că cineva ar fi fost botezat altfel decât în Numele Domnului Isus Hristos. Dacă îmi arătați, îmi voi pune pe spate o pancartă pe care voi scrie: *„Sunt un fățarnic, un proroc și un învățător mincinos!”*

Dar nu scrie nicăieri așa ceva! Acesta este un crez catolic și nu o învățătură creștină.

Tu zici: *„Dar în Matei 28.19 scrie: „Mergeți în toată lumea și botezați-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt.”*

Numele Tatălui... Tată nu este un nume. Câți tați sunt aici?
Ridicați mâna.

Câți fii sunt aici? Ridicați mâna. Spuneți-mi, numele
vostru este „tată”, „fiu” sau „om”?

Odată, o femeie mi-a spus:

„Frate Branham, dar Duhul Sfânt este Nume.”

„Duhul Sfânt nu este nume”, am răspuns eu. „Este ceea
ce este El: Duh Sfânt. Deci Duhul Sfânt nu este un nume.”

Aceasta este El: Duh. Și eu sunt om, dar numele meu nu
este om, ci mă numesc William Branham.

După ce El le-a spus ucenicilor: *„Mergeți în toată
lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură, botezându-i
în Numele Tatălui
și al Fiului și al Duhului Sfânt”* Petru s-a ridicat zece zile
mai târziu și
a poruncit:

*„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în
Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi
veți primi darul
Sfântului Duh.”* (Fapte 2.38).

A făcut Petru ce i-a poruncit Domnul Isus? Sigur că

da. El nu era confuz; noi suntem confuzi.

În Fapte 2.38 scrie că acei evrei au fost botezați, prin scufundare, în Numele Domnului Isus Hristos.

În Fapte 8, vedem că Filip s-a dus în Samaria și le-a predicat Evanghelia, botezându-i pe cei ce au crezut, în Numele Domnului Isus Hristos.

În Fapte 10,49, Petru a poruncit ca și neamurile să fie botezate în Numele Domnului Isus Hristos.

În Fapte 19.5, vedem că Pavel a trecut prin partea de sus a Asiei și a ajuns la Efes, unde a găsit câțiva ucenici bapțiști care fuseseră convertiți de un predicator baptist pe nume Apolo. Acest bărbat dovedea cu Biblia că Isus era Hristosul.

Și Pavel i-a întrebat:

„Ați primit voi Duhul Sfânt de când ați crezut?”

„Nici n-am auzit că a fost dat un Duh Sfânt.”

„Dar cum ați fost botezați?”

„Păi am fost botezați de omul care L-a botezat și pe Isus.”

Și Pavel a continuat: „Acest lucru nu mai este de folos acum. Trebuie să vă botezați din nou!” Și a poruncit să fie botezați, încă o dată, în Numele Domnului Isus Hristos, apoi și-a pus mâinile peste ei și au primit Duhul Sfânt. Corect.

„Va fi lumină în timpul de seară

Cărarea slavei precis o vei găsi,

Pe calea apei, care este Lumina de azi,

Îngropați în scumpul Nume al lui Isus.

Tânăr și bătrân, pocăiți-vă de păcatele voastre;

Și Duhul Sfânt sigur va veni.

Lumina de seară a venit

Este adevărat că Dumnezeu și Hristos sunt una.”

Așa spune Biblia. Așa este. Este timpul când trebuie să ne

pocăim.

Să spuneți când sunteți gata să intrați în bazin.
Sunteți gata? În ordine. Puteți trage perdelele.

Domnul să-Și trimită binecuvântările în timp ce
fratele va face slujba de botez.

(Fratele Neville îi botează pe credincioși).

- Amin -